NEPOBOZKANÁ
MIROSLAVA VARÁČKOVÁ
COOBOOK

NEPOBOZKANÁ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Miroslava Varáčková
NEPOBOZKANÁ
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

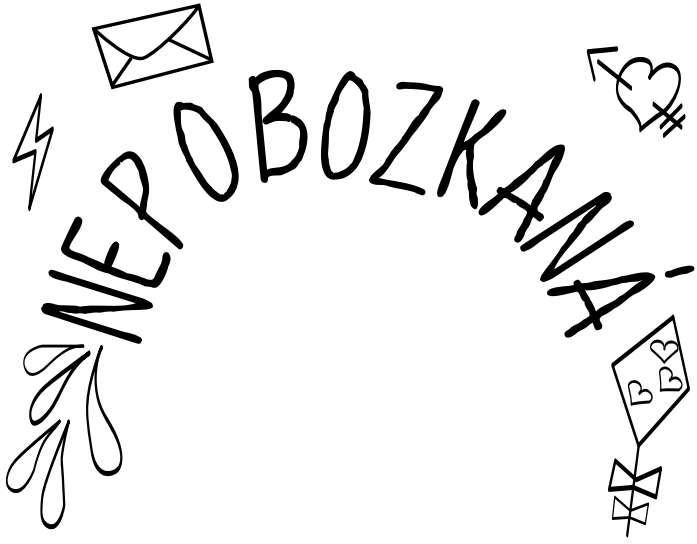

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

COOBOO

Copyright © Miroslava Varáčková, 2014, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0490-8
ISBN e-knihy 978-80-566-0565-3 (1. zverejnenia, 2018)

Čestne vyhlasujem a bez hanby priznávam, že ja Dominika Botková, nemám na chalanov šťastie. A pritom by som tak veľmi chcela mať frajera. Mal by hnedé oči a super postavu. Alebo aj nie. Hlavne, aby som sa do neho zaľúbila až po uši a on by mi city opätoval. Žalúdok by mi robil bláznivé kotrmelce, vždy keď by som ho zbadala, potili by sa mi dlane a srdce by mi išlo preraziť rebrá od toľkého vzrušenia. Proste by som bola do neho nenapraviteľne buchnutá a on by netúžil po inom, len ma bozkávať. No nik taký nie je. Nik, kto by stál o nudnú, nezaujímavú Domču, ktorá dokonale splýva so sivým priemerom. Aj preto som si istá, že mi je súdené nikdy neprežiť krásnu a úplne bláznivú tínedžerskú lásku, o akej snívam už roky.

Lena, moja najlepšia kamoška, vraví, aby som vyčkala času, a keď pri tej jej rade iba prevrátim oči a nešťastne utrúsim, že už čakať nechcem, veď mám šestnásť, celých šestnáááásť, prepána, tak len skonštatuje, že som ťapa, lebo na lásku, tú pravú, treba čakať a mala by som to konečne pochopiť. Jej sa to hovorí, ona má

Kamila a Kamil je z nej celý hotový. Zniesol by jej aj modré z neba, ak by ho o to požiadala, takže je jasné, že nič nevie o tom, aké zúfalé je byť sama a čakať na deň, keď aj mňa konečne niekto zovrie v náručí a obsype ma bozkami. Často si predstavujem, ako ku mne môj vysnívaný pristúpi, venuje mi hlboký pohľad, šepne mi, že zo mňa totálne šalie, a potom sa perami dotkne mojich.

„Domči, chutíš ako jahodová žuvačka," zavzdychá pomedzi bozky. „Milujem jahodové žuvačky."

A ja sa v tej chvíli v duchu zaprisahám, že po inom lesku na pery už nikdy nesiahnem.

Ach! Len keby tá láska už konečne prišla!

Som si istá, že prvý bozk musí byť krásny. A aj ostatné. Všetky musia stáť za to.

Určite je to tak, inak by sa tretina mojich spolužiačok necmúľala cez prestávky s chalanmi z vedľajších tried ako o život.

Žiaľ, zatiaľ čo ja snívam o tej najromantickejšej chvíli osudom sklamanej dospievajúcej a nikým nechcenej druháčky, moje ústa zostávajú aj naďalej nepobozkané. V takom veku! V druhom ročníku na strednej sa nemôžem pochváliť ani len bozkom, pričom ostatné baby rozoberajú svoje posteľné zážitky s chalanmi od vyzliekania až po samotné… ehm, volajú to všelijako. Blaho, nebo, výbuch… a ja jediné, čo o tom pocite viem, sú informácie z biológie.

Asi by som sa mala hanbiť. Ale mne je to skôr iba ľúto a čím ďalej, tým viac som presvedčená, že zomriem ako panna, ktorá nikdy nezakúsila ani len teplo a sladkosť chalanských úst.

Keď tak nad tým uvažujem, vlastne som nemala ešte ani poriadne rande. Raz ma zavolal Mišo z vedľajšej triedy do kina, ale myslím si, že sa hanbil ešte viac ako ja. A asi sa to ako rande ani nepočíta. Celý čas do seba pchal pukance, aby nemusel nič hovoriť, občas sa na mňa nenápadne pozrel a nervózne si podupkával nohou až do skončenia záverečných titulkov. Mala som nutkanie položiť mu na stehno ruku a zastaviť ho, no obávala som sa, že by si to mohol zle vysvetliť.

A tak sme sedeli v sále, dokiaľ sa priestor okolo nás úplne nevyprázdnil, on aj naďalej trepal tou svojou nohou, ako keby dostal trasľavú chorobu na P, a ja som dúfala, že sa konečne rozhýbe a urobí niečo, čím ma prekvapí. A nakoniec aj urobil.

Vstal a rýchlo sa pratal preč. Ani sa len nespýtal, či si to nezopakujeme. Aspoň zo slušnosti mohol, cítila by som sa menej zle. Najprv sa trochu hlúpo usmial, povedal, že sa musí ponáhľať za kamošmi, nahol sa, na líce mi vlepil uslintaný bozk, utrel si ústa, ako keby som mala lepru či čo, a rýchlym krokom zmizol preč. Bolo to trápne. A ako! Zostala som tam sedieť celkom sama a pripadala si ako najnechcenejšia a najodpudivejšia baba pod slnkom. Ešte aj dievčina z kina, čo čakala pri dverách, kým vypadnem a ona bude môcť za mnou zavrieť sálu, mi venovala pohľad plný pochopenia. Zahanbene som vykrivila kútiky úst do úškrnu a pokúšala sa tváriť, že je všetko v poriadku, že je všetko presne také, aké má byť, a ja som práve nezažila totálne poníženie.

Najhlúpejšie na tom celom však bolo moje stretnutie s Mišom na druhý deň v škole. Keď ma zbadal na chodbe, sklopil oči,

zhrbil sa a zdalo sa, že by sa dal radšej zožrať krokodílom, než sa na mňa znova pozrieť.

Presne vtedy sa rozplynula moja posledná nádej a ja som si povedala, že by som sa mala zmieriť s údelom *nechcenej.* Odvtedy som sa začala viac venovať škole, svoju myseľ čo najintenzívnejšie zamestnávam učením a prípravou na jednotlivé predmety a tie besné návaly hormónov, čo mi lomcujú telom, sa snažím ignorovať.

Len občas ma prepadne úzkosť. Ako aj teraz, keď pozerám na Lenu a Kamila, ako sa k sebe majú. Ako sa cukrujú, ako si ju on pritíska a pozerá na ňu očami plnými nehy. Potajme ich pozorujem z opačného konca stola a umáram sa vo vlastnej trpkosti.

Aj napriek všetkému odhodlaniu nemyslieť na opačné pohlavie si opäť raz uvedomujem, ako veľmi chcem aj ja frajera.

Našťastie po chvíli prichádza Nika, moja spolužiačka, moja záchrankyňa v krízovej situácii číslo jeden. Nechávame Lenu a Kamila osamote a spolu sa strácame na parkete v dave tancujúcich tiel.

Je sobota večer a my ho ako obvykle trávime v Diere, v disko klube na okraji mesta. Už si ani neviem predstaviť, že by som práve teraz nebola tu, tieto sobotné tancovačky už totiž neodmysliteľne patria k stereotypu môjho života. Cez týždeň škola, v sobotu večer Diera a nedeľa zabitá leňošením a pomáhaním mame v kuchyni. To je môj život. Čistá nuda. Čistá depka bez trochy vzrušenia.

* * *

Domov sa vraciam až nadránom. S Nikou sa rozlúčime pri jej bytovke a niekoľko ulíc prejdem sama. Neprekáža mi chodiť nočným mestom bez spoločnosti, už som si na to zvykla, dokonca občas úplne poľavujem z ostražitosti aj v úsekoch, kde by bola potrebná. Keby mama vedela, že sa takto ľahkovážne túlam nocou, bol by s mojimi diskami koniec.

V hlave si prehrávam útržky z klubu, zatáčam ku garážam, okolo ktorých musím prejsť, ak sa chcem dostať domov a zbytočne sa neuchodiť k smrti, a takmer si nevšímam, čo sa deje okolo. Po chodníku preletí niekoľko tieňov, obďaleč čosi tlmene zaškrípe, napravo odo mňa prebehne strakatá mačka, no ničomu z toho nevenujem pozornosť. Teším sa, že sa konečne doma zvalím do postele a uľavím unaveným nohám.

Pomalým krokom prechádzam okolo jednotlivých garáži, už mi zostáva prejsť len jednu uličku, keď sa oproti mne vyrúti banda chalanov. Sú štyria, možno piati, ani ich nestíham porátať. Vnútro mi nečakane zovrie nepríjemný pocit a ja predsa len zrýchlim v nádeji, že okolo mňa prejdú bez povšimnutia. Klopím oči a chcem sa im vyhnúť, no zatarasia mi cestu.

„Ale, ale, takto sama… a v noci!“ ozve sa jeden z nich. „Doma ťa neučili, že si máš dávať pozor a vyhýbať sa tmavým miestam, inak sa z teba môže stať ľahká korisť?“

Zdvihnem k nemu zrak, no do tváre mu nevidím. Kapucňa, ktorú má natiahnutú cez hlavu a siaha mu hlboko do čela, mu na oči a veľkú časť nosa hádže široký tieň.

„Daj si pohov," prsknem obranne, no v mojom hlase poznať strach.

Chalan sa hurónsky zasmeje a ja v domnienke, že sa mi podarí okolo neho prešmyknúť, vykročím dopredu.

Schmatne ma však za ruku.

„Nikam som ťa nepustil," nakloní sa a zasyčí mi do ucha.

Telom mi razom prebehne triaška. Zmocňuje sa ma drsný, nefalšovaný strach. Ach. Bože! Bolo mi toto treba?

Dúfam, že ide o nepodarený žart, o hlúpu zábavku chalanov, čo nevedia, čo so sebou, a ostražito pozriem na ostatných z bandy. Dvaja chalani postávajú drzáňovi tesne za chrbtom a škeria sa, ďalší sa hrá s mobilom a posledný… ten sa vzadu opiera o bránu jednej z garáží a pôsobí, že by rád zmizol a mal celú túto záležitosť za sebou. Obzerá sa, netrpezlivo kmitá očami po okolí, a keď naňho upriem prosebný pohľad, rýchlo odvráti zrak a šiltovku, ktorú už mal aj tak dosť narazenú na hlave, si stiahne ešte viac do čela.

„Ponáhľam sa, tak ma láskavo pusť," vyderie sa mi z hrdla.

„No jasné, ona sa ponáhľa," opäť sa zarehní a na okamih sa otočí k ostatným, akoby si tým chcel upevniť svoje postavenie v partii a ukázať, kto má navrch. „A čo takto nájsť si chvíľu čas a dať mi to, čo chcem?"

„Neviem, čo chceš, ale rozhodne ti nemienim nič dávať," poviem, no pôsobím viac vystrašene ako odvážne. „Nechaj ma tak!"

Pritiahne si ma k sebe a hrubo mi zovrie obe ruky. Hlavou mi prebehne množstvo nápadov, ako sa brániť, od kopnutia do

slabín cez krik až po uhryznutie, no nezmôžem sa na nič. Zabúdam dokonca aj dýchať, tak veľmi som vystrašená.

„Zavri hubu," zavrčí a voľnou rukou ma začne šacovať. V prvej chvíli sa zľaknem, že ma chce obchytávať, a keď mi šmátra po zadku, úplne stŕpnem. Až keď vo vrecku bundy nájde moju peňaženku a vytiahne ju, pochopím, koľká bije a o čo mu v skutočnosti ide. V duchu si vydýchnem a vôbec neprotestujem, keď ma okráda. Zľakla som sa, že by ma chcel obrať o niečo cennejšie ako len nejakých sedem či osem eur, ktoré mi zostali z vreckového.

Peňaženku hodí chalanovi za sebou, a keď to najmenej čakám, prirazí si ma k telu a vtisne mi bozk. Jazykom sa mi nasilu vtlačí do úst a nechutne ním preskúma ich vnútro. Chutí odporne. Celá sa trasiem a zo všetkých síl sa snažím odtiahnuť. Márne. Prestane až vo chvíli, keď na neho jeden z chalanov skríkne, aby si dal pohov, pretože *toto* predsa v pláne nebolo.

Konečne sa mi podarí vykĺznuť zo zovretia a bez váhania sa rozbehnem preč. Počujem za sebou hlasný smiech a zvolanie, že sa mi chcel iba odvďačiť, no neodvážim sa ani len obzrieť.

V spánkoch mi búši, myseľ mám ako v ohni a v ústach cítim hnusnú pachuť chalanových slín. Zdá sa mi, že budem grcať.

Nikdy som si nebola myslela, že môj prvý bozk bude vyzerať takto. Násilne vynútený, nechutný a plný strachu.

Fuj!

* * *

Rozhodnem sa prihlásiť na kurz sebaobrany. Celý nasledujúci deň premýšľam o ceste z diskotéky a nedokážem zo seba striasť zlý pocit. Odhodlávam sa povedať o prepade mame, no nakoniec si to s priznaním rozmyslím. K ničomu by neviedlo, ak ju na smrť vydesím, a ona by z toho na smrť vydesená určite bola. Ako ju poznám, zakázala by mi chodiť večer von a pravdepodobne by ma zamkla v izbe na päť zámkov. Alebo aj na desať. Bol by amen so všetkým, čo robím mimo školy. Ešte aj do nej by ma začala voziť autom. Stálo ma dosť námahy, presviedčania a prosieb, kým som ju prehovorila, aby mi dovolila aspoň v sobotu chodiť s kamoškami von a byť tam dlhšie ako do desiatej večer. Všetky moje rovesníčky predsa už chodia po koncertoch a rôznych diskotékach, len ja som až donedávna musela „raziť" za svetla. A teraz si to mám pokaziť?

Taká sprostá nie som.

Kurz je lepšia voľba. Mame poviem, že som peňaženku s dokladmi stratila, a hneď zajtra sa pôjdem zapísať na karate alebo niečo, čo mi v budúcnosti pomôže zachrániť si zadok. Vedieť sa brániť predsa nemôže byť nikdy na škodu, zvlášť v mojom veku. A zvlášť, keď som baba. A celkovo. Určite bude fajn, ak budem vedieť správne zareagovať a použiť nejakú obrannú techniku.

Asi som riadna ťapa, že som sa na ten kurz neprihlásila už skôr a myslela si o svojej nedotknuteľnosti bohviečo.

Mrzia ma ukradnuté doklady, nechce sa mi vybavovať si nové, aj keď… aj keď na občianskom som mala fotku, za ktorú

som sa príšerne hanbila, pretože som na nej vyzerala ako po zhltnutí ježka, takže jeho výmena je vlastne fajn. Ale najviac, úplne najviac ma trápi tá nepodarená pusa. Predstavovala som si ju inak a faktom je, že ma ten chalan okradol o niečo dôležité. Veľmi, veľmi dôležité a podstatné.

Neváham a ešte v ten deň si na internete nájdem miesto a čas konania kurzu. Prebieha neďaleko môjho domu, dvakrát do týždňa, čo je fajn. Aspoň trochu rozbijem svoj stereotyp, pomyslím si. Aj tak sú moje dni nudné a nezaškodí, ak do nich vnesiem niečo nové, čo bude navyše aj na úžitok.

V pondelok ráno pred hotovú vec postavím aj Lenu.

„Dnes so mnou začínaš chodiť na sebaobranu," poviem namiesto pozdravu, keď sa stretneme pred školou.

„Hrabe ti? Pozerala si Karate Kid a pochytila ťa túžba podobať sa na hlavného hrdinu?" zasmeje sa.

„V sobotu na ceste z disky ma takmer znásilnili, okradli a zabili," preháňam, ale potrebujem, aby sa moje slová neminuli účinku.

Lena na mňa vyvalí oči a doslova ma prešpikuje zhrozeným pohľadom.

„No dobre, dobre, iba ma okradli," mávnem rukou, „ale mám bobky. Povedala som si, že by sme sa mali vedieť brániť. Tak som sa trochu poobzerala po kurzoch a poobede sa pôjdeme prihlásiť."

„Okradli? Kedy? Kde? Ako?" vychrlí na mňa. „A beztak, prečo by som mala ísť aj ja?"

„Lebo mi záleží na tvojej bezpečnosti. A preto, lebo tam nechcem ísť sama. Cítila by som sa hlúpo.“

„Bože, Domča,“ prevráti oči, čím mi dá jasne najavo, čo si o mojom nápade myslí.

„Prosíím,“ zatiahnem a vrhnem na ňu zúfalý pohľad. Robiť psie oči bola vždy moja špecialita.

„Fajn,“ súhlasne povzdychne. „A čo presne sa teda stalo? Fakt ťa niekto okradol, alebo to na mňa iba hráš, aby som ti robila garde?“

„Prisahám, že je to pravda. Kúsok od domu ma prepadli, vzali mi peňaženku s dokladmi a… a jeden z tých chalanov, taký odporný slizký obor, ma bozkal.“

„Ale figu!“

„Smrteľne vážne, Leni,“ vystrúham nešťastnú grimasu a zadívam sa priateľke do očí. „Strčil mi do úst jazyk a krútil mi tam ním. Bolo to príšerné. Dokonale zničil môj zážitok z prvej pusy.“

„Och!“ Súcitne mi okolo pliec ovinie ruku. „Želala som ti, aby bola nezabudnuteľná.“

„Veď aj je. Nikdy na ňu nezabudnem. Dokelu!“

„Vieš čo? Raz si nájdeš chalana, ktorý ti to vynahradí a pobozká ťa tak, že zabudneš aj čia si, a tým totálne prekryje túto nafigu pusu.“

„Bodaj by!“

* * *

Cez veľkú prestávku na dievčenských záchodoch na druhom poschodí hlavnej budovy nášho gympľa Lena zvolá poradu ako mnohokrát predtým, keď ju niečo vyviedlo z miery. Väčšinou počúvame o jej vzťahu s Kamilom, kam sa posunuli v intímnej sfére, ako ich polonahých nachytala v izbe mama, ako bola prvý raz u gynekológa a čo za lieky jej dal. Lena má takmer vždy potrebu riešiť svoje súkromné záležitosti s ostatnými. Je až prehnane otvorená a bojím sa, aby sa jej to niekedy nevypomstilo.

Na záchody sa nahrnieme spolu s Nikou, Vierou a Macou. Natlačíme sa do jednej kabínky, otvoríme malé okno, ktoré do nej vpustí čerstvý vzduch, a zapálime si cigaretu, ktorá medzi nami koluje. Každá si dáme po jednom šluku, ja sa rozkašlem, lebo dym z cigariet mi vždy vadil aj napriek tomu, že si občas zapálim, a Lena spustí svoj monológ. Tvári sa vážne a dôležito, očami kmitá po každej z nás. Cíti potrebu všetkým zvestovať, čo sa mi stalo. Preháňa, ako inak. Presne ako ja ráno. Opisuje, ako sa na mňa vrhla banda grázlov a takmer ma zabili. V duchu prevraciam oči a modlím sa, aby čím skôr zazvonilo. Mohla si to celé nechať radšej pre seba. Jediné, čo vynechá, je ten prekliaty bozk. Ten zostáva naším tajomstvom. Nechcem, aby to babám povedala, aj keď som so všetkými dobrá kamoška, a ona to našťastie vycíti. Alebo vyčíta z výrazu mojej tváre. Ktovie. Tak či onak, ak by to babám vyklopila, pripadala by som si trápne.

„Nodofrasa, Domča. Bola si to nahlásiť na polícii?“ zašepká Nika.

„Čo si? Keby som vyrukovala s prepadom, neminulo by ma doživotné domáce väzenie. Naši sa o tom nesmú dozvedieť. Veď sa v podstate nič vážne nestalo."

„Nemala som ťa nechať ísť samu," zatvári sa previnilo.

„No jasné, Nika. Keby neprepadli mňa, tak mohli teba na spiatočnej ceste. Mysli!"

„Veru," povie Lena. „Musíme sa naučiť brániť. Odteraz bude povinnou výbavou každej kabelky slzný plyn. A paralyzér, či ako sa to volá."

„Slzák nestojí za nič," zamontuje sa do debaty Maca.

„Keby nestál za nič, nepredávali by ho. Keď ide do tuhého, vždy je lepšie mať pri sebe aspoň niečo," rozhorčene oponuje Lena. „Odteraz budeme chodiť na akcie už iba spolu, baby. Žiadne osamote."

„Zbytočne preháňaš. Už hovoríš ako môj foter," Viera dofajčí cigaretu a hodí ju do záchodovej misy. „Domča to prežila, je celá a živá, tak načo robiť paniku?"

Našťastie zazvoní a my musíme utekať na hodinu, takže sa baby nestihnú pohádať. Aj tak sa v kabínke nedalo skoro vôbec dýchať, dym a ťažká Vierina voňavka ma dusili. Keby vzduch oťažel ešte aj napätím medzi tými dvomi, asi by som tam odpadla.

Viera a Lena sa často hádajú. Ani neviem, prečo sa spolu ešte vôbec kamošia, ale asi iba nechcú trhať partiu.

Keď kráčame po chodbe smerom do triedy, poviem Lene, že si to celé mala radšej nechať pre seba, no ona na mňa vyletí, aby

som nebola sebecká. Vraj prevencia je dôležitá. V tom s ňou musím súhlasiť. Viac teda neprotestujem a nevyčítam.

V momente, ako spoločne vpochodujeme do triedy, jej odpustím. Aj tak by som sa na ňu nevedela hnevať dlho. Patrí k mojim životným istotám. Kamarátime sa spolu už od škôlky. Aj naše mamy sa z času na čas stretávajú, aby si vymenili zopár priateľských slov nad šálkou kávy alebo pohárom vína. S Lenou sme k sebe prirástli ako sestry, život bez nej by som si už nevedela ani predstaviť. Všetko spolu zdieľame, podporujeme sa, občas sa pohašteríme, ale to ku kamarátstvu patrí, a spolu sme si vybrali aj strednú školu. Ani jedna sme nemala jasno v tom, akému povolaniu sa chceme v budúcnosti venovať, zaujímali nás celkom iné veci ako budúcnosť, a keďže boli naše priemery známok viac ako dobré, voľba padla na gymnázium. Pravdepodobne nám tú myšlienku po vzájomnej dohode nenápadne a nenásilne podsunuli naše mamy, ale nám to bolo jedno. Aj tak stále neviem, čím chcem byť v dospelosti. Láka ma zahraničie a bavia ma cudzie jazyky. Túžim po cestovaní a dobrodružstve, tak si asi jedného dňa namiesto štúdia na vysokej škole obujem túlavé topánky a odídem niekam preč. Alebo aj nie. Možno by som mala mať vznešené ciele typu chcem zachraňovať ľudské životy a preto sa stanem lekárkou alebo pôjdem na právo a budem brániť bezbranných, ale ja sa stále ešte hľadám. Čo už so mnou?

* * *

Poobede čakám Lenu pred vchodom športovej haly, v ktorej sa má konať kurz. Meška. Takmer ako vždy, keď je s Kamilom. V jeho náručí stráca pojem o čase a vôbec ju nezaujíma nič naokolo.

Dorazí o pätnásť minút neskôr, ako sme sa dohodli. Našťastie som si prezieravo nechala časovú rezervu, takže v pohode stíhame.

Vojdeme do haly. Očami hľadám niekoho, kto by vyzeral ako tréner, no všade sú len samé ženy a niekoľko malých chlapcov, ktorí určite nemajú viac ako desať rokov.

Postávame pri dverách a snažíme sa nevyzerať totálne stratené.

Po chvíli sa na opačnom konci telocvične objaví nejaký chalan. Okamžite k nemu vyrazím. Už od prvej chvíle mi je povedomý, no narýchlo ho neviem zaradiť. Hodím spýtavý pohľad na Lenu, no ona si ma nevšíma. Esemeskuje s Kamilom a ja mám chuť vytrhnúť jej mobil z ruky a nikdy viac jej ho nevrátiť. Tak veľmi by som si priala, aby Kamila aspoň na chvíľu vypustila z hlavy a venovala sa naplno tomu, kvôli čomu sme prišli. Môžem snívať.

„Čau, chceli by sme sa prihlásiť na kurz sebaobrany," poviem a vystrúham na chalana v sivých teplákoch a bielom tričku široký úsmev. „Nevieš, na koho by sme sa mali obrátiť?"

„Viem," zamrmle a obe si nás premeria od hlavy po päty. Zrazu sa mu na tvári zjaví zvláštny výraz a prenesie váhu z jednej nohy na druhú. Nervózne si prehrabne krátke hnedé vlasy. „Idete neskoro, zápis bol pred mesiacom. V septembri." Otočí sa a vykročí opačným smerom.

Chvíľu pozerám na jeho chrbát, no potom vyštartujem a dobehnem ho.

„Rozhýbali sme sa až teraz. Tak za kým máme ísť?“ vysypem jedným dychom.

„Trénujem ja. Máte šťastie, že nie je plný stav ako obvykle, a kapacita kurzu ešte povoľuje, aby ste nastúpili až teraz. Ale dopredu vás upozorňujem, že sa budete musieť doučiť všetko, čo už ostatní vedia. Alebo počkať rok,“ precedí pomedzi zuby.

„Nastupujeme hneď,“ okamžite vyhŕknem.

„Okej, tak si choďte zhodiť bundy a prezujte sa do čistých tenisiek.“

„Ja tu, ehm, nemáme nič na prezutie,“ zatvárim sa previnilo a pozriem na Lenu v nádeji, že ma podrží a utrúsi niečo duchaplné, ale ona sa ešte stále venuje telefónu.

„Tak dnes budete v ponožkách. Prihlášky vypíšeme až po skončení hodiny. Pre prípad, že by ste si to rozmysleli.“

„Dobre,“ víťazne sa usmejem a očami na ňom zostanem visieť o niečo dlhšie, ako sa patrí.

Ten chalan je fešák, pomyslím si. Fakt fešák.

Lakťom drgnem do Leny, veľavravne na ňu pozriem a poviem jej, že sa máme ísť vyzliecť a vyzuť.

Už teraz tuším, že to tam s ňou bude rovnaké, ako keby som šla sama.

Odložíme si veci a pridáme sa k skupine. Najprv prichádza rozcvička, potom opakovanie a nakoniec sa učíme nový hmat, ktorým sa dá zneškodniť násilník.

S Lenou sa do tréningu veľmi nezapájame a sme v porovnaní s ostatnými dosť mimo. Rozhýbeme svaly a nový hmat skúšame len tak, ledabolo.

Tréner postupne volá všetkých zo skupiny a názorne nám ukazuje, kam položiť ruku, ako pokrčiť nohu a akú silu použiť. Keď príde rad na mňa, cítim nervozitu. Upiera sa na mňa niekoľko párov očí a viacerí si ma neskrývane obzerajú, keďže som nováčik. Je mi to nepríjemné. Nikdy som nemala rada extra pozornosť. Asi som hanblivá povaha.

Postavím sa pred trénera, ktorý sa nám hneď v úvode lekcie predstavil ako Šarkan. Vzhliadnem k jeho tvári. Má zvláštne oči. Tmavé ani noc. Prísne na mňa pozerá, položí mi ruky na plecia a predvedie hmat. Neviem z neho spustiť zrak. Ustavične premýšľam, odkiaľ mi je povedomý. Aj Lena vravela, že ho už určite niekde videla, ale nevie si vybaviť, kde. Zdá sa jej, že v škole, no ruku by za to do ohňa nedala. Ju už totiž chalani veľmi nezaujímajú, odkedy má Kamila.

Niekedy uvažujem, dokedy jej to vydrží, či na celý život, alebo len kým neopadne prvotné pobláznenie a zo vzťahu s Kamilom sa nestane zvyk a rutina.

Z myšlienok ma vytrhne pád. Nestihnem ani mrknúť a už ležím na žinenke pri Šarkanových nohách. Kým sa pozviecham, niečo vysvetľuje ostatným. Nevnímam ho. Som naštvaná, že som sa tak ľahko nechala zložiť na zem. Mala som sa viac sústrediť na jeho pohyby, nie na oči.

Otočím sa k Lene. Tá sa chichúňa a ukazuje mi vztýčené pal-

ce. Prebodnem ju namrzeným pohľadom a vrátim sa na pôvodné miesto medzi ostatné ženy.

Ten kurz asi nebol až taký skvelý nápad, ako som si myslela.

* * *

Zvyšok večera trávim premýšľaním o trénerovi. Sedím pri stole nad otvorenou úlohou z chémie, počúvam Coldplay a uvažujem, že sa ho na najbližšej hodine spýtam, či sme sa už niekde nevideli. Vyznie to hlúpo a trápne a jeho najpravdepodobnejšia odpoveď bude, že videli, na minulom tréningu, ale nedokážem sa zbaviť pocitu, že som ho už stretla aj niekde inde ako v telocvični.

Ustavične mi pred očami pláva jeho tvár a tie tmavé očiská.

Vôbec neviem, čo za emócie vo mne myšlienky na neho vyvolávajú. Nie je to ani strach, ani obdiv, hoci je naozaj pekný, ani nič, čo by ma dostávalo na kolená… je to asi rešpekt. Tak či tak sa mi nedarí vypustiť ho z hlavy a sústrediť sa na zadanie úlohy. Vzorce sem, vzorce tam, beztak som na chémii nikdy nehviezdila, prírodné vedy proste nie sú moja parketa.

Asi po hodine to vzdám, zatvorím zošit a presuniem sa do obývačky.

Tam je na sedačke pred telkou rozvalený môj starší brat Adam a pri ňom sedí schúlená Aneta. Jeho frajerka. Milá čiernovláska s pekným úsmevom. Mám ju celkom rada, niekedy dokonca radšej ako toho šialenca, s ktorým ma spája pokrvné puto.

Prisadnem si na bočnú opierku, lebo vedľa nich by som sa

nezmestila aj napriek tomu, že Aneta sa prisunula čo najtesnejšie k môjmu bratovi, aby mi spravila miesto. To by sa musel posadiť i on, a niečo také nehrozí. Adam nepohne kvôli mne zadkom ani náhodou, pokiaľ vyslovene nemusí.

„Čo pozeráte?“ Spýtam sa, aby nebolo ticho, hoci som už na prvý pohľad spoznala reláciu o prežití v divočine, ktorú Adam doslova žerie. Je dobrodružný typ, čo by sa najradšej vrhal strmhlav do každej adrenalínovej akcie. Ešte dobre, že ho Aneta aspoň trochu krotí, inak by sa mohlo ľahko stať, že by bol zo mňa jedináčik, a byť jedináčik je asi dosť nafigu, teda podľa toho, čo vraví Lena.

„Nič pre malé decká,“ odvrkne Adam. „Zober si svojho plyšáčika, daj bábikám dobrú noc a padaj spať!“

„Ha-ha, vtipné,“ vystrúham grimasu.

„Myslel som to vážne.“

„Vážne ma môžeš akurát tak bozať v riť, Adam.“ Znechutene vstanem, vymením si s Anetou chápajúci pohľad, ona mu niečo povie, niečo v zmysle, aby nerýpal a nechal ma na pokoji, a ja sa radšej odpracem. Nemám chuť hádať sa.

Z chladničky si zoberiem mlieko, cestou z kuchyne schmatnem jablko a vrátim sa nazad do svojej izby.

Radšej budem počúvať obľúbenú hudbu a bezprizorne pozerať do stropu, ako znášať bratove reči. Niekedy je to s ním otrava. Hlavne, keď má náladu rýpať a hrať sa na dospeláka.

Rozmýšľam, že Lena sa možno mýli a byť jedináčikom musí mať predsa len svoje čaro.

Keby bola doma aspoň mama. Škoda, že polovicu pracovných dní musí tráviť do neskorého večera v práci. S ňou by sa dalo určite porozprávať. Chýba mi naše pravidelné spoločné pozeranie krimiseriálov. A celkovo mi chýba, že sa nemám ku komu pritúliť a nechať sa zohriať ľudským teplom. Odkedy od nás odišiel otec, lebo im to s mamou neklapalo, mama musí finančne ťahať takmer celú domácnosť sama, a to nie je vôbec jednoduché. Stále je unavená a v strese. Eštože nám zostal aspoň byt a otec si našiel iné bývanie. Keby sme sa mali k tomu všetkému ešte aj sťahovať…

K otcovi z času na čas idem na víkend a je mi u neho fajn, ako rodič je vždy v pohode, ale doma je len doma. Navyše s mamou mám bližší vzťah, aj keď je na mňa dosť prísna a úzkostlivá. Tatko je zhovievavejší a až toľko nerieši moje ustavičné pubertálne maniere, ako ich nazýva mama.

Zato Adam nemôže otca ani cítiť. Tvrdí, že je obyčajný srab a šmejd, keď zdrhol a nechal nás samých. Dúfam, že ho ten srd jedného dňa prejde a zmieria sa. Cítiť voči niekomu hnev je vždy nanič. Iba to človeka ubíja.

* * *

Ráno ma Lena počká pred školou a spolu sa vyberieme na prvú hodinu, ktorou je telesná. Mám tú hodinu rada, dá sa na nej dobre zašívať.

Takmer vždy sa vyhováram na bolesti brucha a na svoje dni. Keby to Slezáčka, naša profesorka, rátala, musela by prísť k zá-

veru, že ich mám nonstop. Ešte dobre, že je taká nevšímavá. Asi jej ide len o to, aby si splnila svoju prácu a mala od všetkých pokoj.

Dnes nás však prekvapí. Odchytí si mňa a Macu a ešte dve spolužiačky a prikáže nám, aby sme sa po vyučovaní zastavili za ňou v kabinete. Vraj potrebuje, aby sme jej s niečím pomohli. Vraj sme sa s Macou od začiatku roka flákali už dosť a je najvyšší čas urobiť niečo užitočné.

Tak fajn, poviem si, veď má pravdu, a už dopredu spriadam plány, ako sa poobede čo najskôr vyhovorím na nejakú neodkladnú záležitosť, kvôli ktorej musím ísť okamžite domov. Nechce sa mi tráviť v škole ani sekundu navyše. Nie som predsa na hlavu.

„Ahoj, Adam, potrebujem od teba takú maličkosť," cez prestávku sa rozhodnem zavolať svojmu bratovi. Nasadím jemný hlások a milý tón.

„O čo ide, krpec?"

„Mohol by si ma prísť vyzdvihnúť zo školy?"

„Čo si vyviedla?"

„Ja? Níííč," zatiahnem nevinne.

„Tak čo ti sadlo na nos? Predpokladám, že si minula drobné na autobus a nechce sa ti kráčať peši. Poznám ťa ako vlastné ponožky, tak nehraj na mňa divadlo a hybaj s pravdou von."

„Neprirovnávaj ma k svojím ponožkám, dobre? Tie smrdia ako hnoj. Ešte mi privodíš nevoľnosť."

„Šľahne ma z teba! Jedného dňa sa to naozaj stane," zhlboka